

Imiona z Objawienia św. Jana, Juda - miłość ofiarnicza

Charakter Kościoła

Rozpoczęcie rozważań - Obj. 7:4

Jako młody brat przez cały czas będę musiał pracować nad odpowiednimi cechami, aby moja praca przynosiła odpowiednie owoce. Jako chrześcijanin muszę pracować nad swoimi cechami charakteru, aby stać się w przyszłości użytecznym w oczach Pana. Ale nie tylko ja, lecz każda osoba, która ofiarowała swoją wolę. Każdy, kto usłyszał głos naszego Zbawiciela i postanowił pójść za nim. Jako Nowe Stworzenia aspirujemy do najwyższej nagrody. Jak pisze ap. Piotr w swoim 1 Liście 2:5 – *jako kamienie żywe budujecie się w dom duchowy, w kapłaństwo święte, aby składać duchowe ofiary przyjemne Bogu przez Jezusa Chrystusa*. Jakie mają być nasze ofiary? Jak pisze ap. Paweł w Liście do Rzymian 12:1-2 – *wzywam was tedy, bracia, przez miłosierdzie Boże, abyście składali ciała swoje jako ofiarę żywą, świętą, miłą Bogu, bo taka winna być duchowa służba wasza*. Nasze całe życie od momentu poświęcenia się dla Pana Boga aż do wytrwania w służbie do końca naszego życia musi być właśnie tą ofiarą żywą i świętą. Chciałbym zastanowić się nad pewnymi cechami, jakie muszą zostać wypracowane przez chrześcijanina. Nad cechami, które są miłe w oczach Boga i niezbędne do osiągnięcia duchowej nagrody. Za podstawę naszych rozważań chciałbym, aby posłużył nam fragment z księgi Objawienia św. Jana, rozdział 7:4-8. Objawiciel św. Jan, opisując w swym Objawieniu przyszły Kościół Boży, wybraną klasę, przedstawił ją jako tych, którzy są z dwunastu plemion izraelskich. Pytanie, jakie nasuwa się po przeczytaniu tego fragmentu jest następujące: dlaczego Objawiciel wymienił plemiona wraz z konkretnymi imionami synów Jakuba? Dlaczego nie została zachowana kolejność? I wreszcie, dlaczego pokolenie Dana zostało pominięte, a zastąpione plemieniem Manassa, syna Józefa?

Omówienie znaczenia imion synów izraelskich

W tym cyklu chciałbym przedstawić, na tyle o ile będę mógł, te piękne cechy charakteru, jakie chrześcijanin powinien wypracować w swoim życiu. Myślę, że w ten sposób odniesiemy wszyscy zbudowanie. W pierwszej kolejności chciałbym, abyśmy zastanowili się nad lekcją, jaką przekazał nam nasz Pan przez ap. Jana, a mianowicie, co kryje się pod poszczególnymi imionami.

Jak wiemy, imiona w Piśmie Świętym odgrywają bardzo ważną rolę. Psalm 91:14 mówi: *Ponieważ mnie umiłował, wyratuję go, wywyższę go, bo zna imię moje*. W cytowanym Psalmie zauważamy, że drogą do nagrody jest poznanie Boskiego imienia. Czy aby na pewno? Myślę, że za słowem „imię” kryje się coś więcej. W naszym codziennym życiu również bardzo często mówimy o kimś, że cieszy się np. dobrym imieniem. Myślę, że tak jest i w tym przypadku. Myślę, że chodzi tu o znajomość Boskiego charakteru, reputacji, jaka idzie w parze z tym Imieniem, Boska sprawiedliwość, niewymowna miłość i moc. Jednak aby dostąpić nagrody, należy zrobić coś jeszcze. Prorok Jeremiasz w 9:24 pisze tak: *Lecz kto chce się chlubić, niech się chlubi tym, że jest rozumny i wie o mnie iż ja, Pan, czynię miłosierdzie, prawo i sprawiedliwość na ziemi, gdyż w nich mam upodobanie*. Na podstawie tych wersów my wszyscy w chwili, gdy poznaliśmy, jak dobrym jest nasz Stwórca, powinniśmy naśladować te wszystkie piękne cechy, aby nasze działanie znalazło upodobanie u naszego Ojca. Sam Pan Bóg zmieniał imiona swoim wiernym sługom. Takimi przykładami są Abraham, Jakub, Paweł. Spójrzmy na imię Jakub, które zostało zmienione na Izrael, co przekłada się na „dostojnik Najwyższego”. Możemy odczytać z tego pewną naukę, że wstępując w poświęceniu naszym na ścieżkę za naszym Zbawicielem, w przyszłości będziemy mieli przywilej stać się dostojnikami, którzy mają wstęp na królewski pałac, o wysokiej godności, chwale, o wielkim wpływie i mocy. Do tego właśnie lud Boży został przeznaczony. Jak czytamy w księdze Objawienia 1:6 – *I uczynił nas królami i kapłanami Bogu, Ojcu swemu; jemuż niech będzie chwała i moc na wieki wieków. Amen* (BG). W związku z tym Bożym zapewnieniem o przyszłej chwale Bożego ludu musimy odpowiedzieć sobie na pytanie, czy już teraz żyjemy zgodnie z tą godnością? O tym, że za pojęciem „imię” kryje się coś więcej, możemy dowiedzieć się także ze słów arcykapłańskiej modlitwy naszego Pana: *Objawiłem imię twoje ludziom, których mi dałeś ze świata...* – Jan 17:6. Wszystko, co czynił nasz Pan, wszystko, co mówił, pochodziło od naszego Ojca. Nasz Pan nic od siebie nie dodał, przez co mógł wypowiedzieć słowa, że „Kto mnie widzi, widzi i Ojca”. Dlatego też uważam, że podanie konkretnych imion, w tej konkretnej kolejności, jest Bożym zamysłem, aby poprzez świętego Jana Objawiciela zostały nam przekazane cechy charakteru, jakich Bóg będzie poszukiwał, jakim zachowaniem powinien odznaczać się Boży lud w obecnym czasie, aby w

przyszłości w pełni dostojności, w czystości służyć jako ci, którzy wytrwali w próbie do końca swojego życia. W Księdze Objawienia w związku ze zmianą kolejności imion synów izraelskich możemy dojść do wniosku, że pewne cechy są ważniejsze i w naszym życiu powinniśmy zwrócić na nie szczególną uwagę.

Pierwsze imię - Juda - wyjaśnienie znaczenia

Pierwszym pokoleniem jest pokolenie Judy. Jednak jak czytamy w 1 Księdze Mojżeszowej 29:32-35 Juda urodził się dopiero jako czwarty syn Jakuba i Lei. Dlaczego więc jego imię zostało przedstawione jako pierwsze? Błogosławieństwo Jakuba również stawia go przed jego braćmi: *Juda – ciebie będą słać bracia twoi, ręka Twoja będzie na karku wrogów twoich. Tobie będą kłaniać się synowie ojca Twego* – 1 Mojż. 49:8. Któż z nas nie chciałby usłyszeć tak pięknego i cudownego błogosławieństwa od swojego Ojca. Czy dane błogosławieństwo się wypełniło? Owszem. Juda stał się początkiem rodu królewskiego pełnego czci i chwały. To właśnie z tego rodu naród izraelski doczekał się króla Dawida i wreszcie Zbawiciela, Baranka Bożego, Lwa z pokolenia Judy.

Przykłady cechy w Starym Testamencie

W jaki sposób Juda zapracował sobie na tak szczególne błogosławieństwo? Bardzo ważnym wydarzeniem, zarówno w życiu Judy, jak i jego braci, było sprzedanie Józefa do Egiptu, co zaowocowało ich późniejszym spotkaniem w chwili, gdy w całej krainie panował głód. Wtedy to, jak czytamy w 1 Księdze Mojżeszowej 44:18-34, Juda w sposób wyjątkowy wstawia się za swoim najmłodszym bratem Beniaminem. Okazał swoją miłość braterską przed Józefem, a także miłość do swojego starego i zmarłego po stracie Józefa ojca. Juda ofiaruje siebie jako niewolnika dla Józefa po to, aby Beniamin nie został zabrany od swojego ojca. Ta postawa wzruszyła serce Józefa tak, że dał się poznać swoim braciom.

W Psalmie 133:1 mamy zapisane słowa: *Oto jako rzecz dobra, i jako wdzięczna, gdy bracia zgodnie mieszkają* (BG). Słowa te wspaniale odnoszą się do przyszłości, do Wieku Ewangelii, gdy członkowie przyszłego Kościoła budują się w jedno Ciało Chrystusowe, a objawia się to w drugim wersecie tego Psalmu: *Jest jako olejek najwborniejszy wylany na głowę, ściekający na brodę, na brodę Aaronową, ściekający aż i na podódek szat jego* – Psalm 133:2 (BG). Jest to piękna lekcja na to, że miłość braterska poprzez wszelkie trudy i próby wzmacnia wybranych, a dzięki tej szczerzej miłości do braci mamy zapewnienie o otrzymaniu pewnego daru, który jest zobrażony w olejku. Olejek symbolizuje ducha świętego, który jak czytamy, spływa na wszystkich członków Ciała Chrystusowego.

Przykłady cechy w Nowym Testamencie

Ap. Paweł w swoim Liście do Żydów 13:1 pisze tak: *Miłość braterska niechaj trwa*. Słowa te wypowiedziane na samym początku Wieku Ewangelii są jakże aktualne po dzień dzisiejszy. Słyszając ten werset, na myśl przychodzą piękne dowody braterskiej miłości w naszym życiu. Te wszystkie konwencje, wszelkie kursy i spotkania, jak i wiele innych przykładów, wymagające ogromnego wysiłku braci, którzy bardzo często pozostają anonimowi.

Czym tak w zasadzie jest miłość? Jak możemy wyczytać z komentarza Manny z dnia 30 września, miłość „jest to coś, co pochodzi od Boga, to podobieństwo Boga w sercu, słowie, czynie i myślach – to ona nadzoruje wszystkie ludzkie cechy i stara się całkowicie nad nimi panować”. Gdy mówiliśmy o przymiotach naszego Stwórcy, wymieniliśmy miłość. O Bożej miłości możemy przeczytać w 1 Liście Jana 4:7-10 – *Umiłowani, miłujmy się nawzajem, gdyż miłość jest z Boga, i każdy, kto miłuje, z Boga się narodził i zna Boga. Kto nie miłuje, nie zna Boga, gdyż Bóg jest miłością. W tym objawiła się miłość Boga do nas, iż Syna swego jednorodzonego posłał Bóg na świat, abyśmy przezeń żyli. Na tym polega miłość, że nie myślimy umiłowali Boga, lecz on nas umiłował i posłał Syna swego jako ubłaganie za grzechy nasze*.

Jakże więc ta miłość powinna objawiać się w naszym życiu? Odpowiedź na to pytanie możemy odszukać w 1 Liście do Koryntian 13:4-6 – *Miłość jest cierpliwa, miłość jest dobrotliwa, nie zazdrości, miłość nie jest chętna, nie nadyma się, nie postępuje nieprzystojnie, nie szuka swego, nie unosi się, nie myśli nic złego, nie raduje się z niesprawiedliwości, ale się raduje z prawdy*. To właśnie miłość jest w stanie przykrywać grzechy. To dzięki niej jesteśmy w stanie wybaczać naszym braciom. Miłość wszystkiemu wierzy. Jeśli dzisiaj ciężko jest o zaufanie do drugiego człowieka, to właśnie dzięki miłości braterskiej po słowach „Pokój temu domowi” otwierają się wszystkie drzwi, aby przyjąć i ugościć naszego brata w Panu. Nie powinniśmy wymagać od innych miłości ani jej dowodów. Nie powinniśmy narzekać, że jest jej za mało lub upominać się o nią. W pierwszej kolejności sami powinniśmy obdarzać naszych braci swoją miłością.

Cecha w naszym życiu

Przez całe nasze życie powinniśmy pamiętać o przykazaniach Bożych. Bóg dał cielesnemu Izraelowi Zakon, Prawo Boże, które zawierało się w dziesięciu przykazaniach. Te z kolei streszczają się w dwóch przykazaniach miłości. *Będziesz tedy miłował Pana, Boga swego, z całego serca swego i z całej duszy swojej, i z całej siły swojej* – 5 Mojż. 6:5. Natomiast w 3 Księdze Mojżeszowej 19:18 czytamy: *Nie będziesz się mścił i*

nie będziesz chował urazy do synów twego ludu, lecz będziesz miłował bliźniego swego jak siebie samego. Jam jest Pan! Na te dwa przykazania powołuje się nasz Pan w Ewangelii Marka 12:28-31 w odpowiedzi na pytanie uczonych w Piśmie, o to, które z przykazań jest najważniejsze. Jednak w Ewangelii Jana 13:34 czytamy – *Nowe przykazanie daję wam, abyście się wzajemnie miłowali, jak Ja was umiłowałem; abyście się i wy wzajemnie miłowali.*

Jaka jest różnica pomiędzy starym a nowym przykazaniem? Odpowiedź znajdujemy już w kolejnym wersecie 35: *Po tym wszyscy poznają, żeście uczniami moimi, jeśli miłość wzajemną mieć będziecie.* Wkraczając w ślady naszego Mistrza, powinniśmy starać się postępować tak jak On. Jezus nas do tego zachęca tymi słowami: *Jeśli przykazań moich przestrzegać będziecie, trwać będziecie w miłości mojej, jak i ja przestrzegałem przykazań Ojca mego i trwam w miłości jego. To wam powiedziałem, aby radość moja była w was i aby radość wasza była zupełna. Takie jest przykazanie moje, abyście się wzajemnie miłowali, jak ja Was umiłowałem. Większej miłości nikt nie ma nad tę, jak gdy kto życie swoje kładzie za przyjaciół swoich. Jesteś-*

cie przyjaciółmi moimi, jeśli czynić będziecie, co wam przykazuję – Jan 15:10-14. I werset 17 – *To przykazuję wam abyście się wzajemnie miłowali.*

W ostatnim przeczytanym fragmencie mamy jakże istotne potwierdzenie ważności nowego przykazania naszego Pana dla swoich uczniów i naśladowców. Tak jak zakon nie mógł przyprowadzić nikogo do doskonałości, tak w obecnym czasie – Wieku Ewangelii – Kościół jest powoływany „niebieskim powołaniem” do członkostwa w Ciele Chrystusowym znajdując się pod łaską. Nie jest sądzony na podstawie ciała, ale jest sądzony według stanu serca i zamiarów. Dlatego odbieramy to nowe przykazanie jako osobiste zaproszenie naszego Pana do naśladowania Go. Wstępujemy na drogę za naszym Panem. Weźmy swój krzyż i naśladowmy Go i tak jak nas umiłował, my miłujmy jedni drugich. Odpowiedzmy na to wyjątkowe zaproszenie naszego Pana do udziału w przyszłym Królestwie, chwale i nieśmiertelności. Rozwijajmy tę wspaniałą cechę charakteru, jaką jest miłość, abyśmy mogli znaleźć upodobanie w oczach Pana. Amen.

Samuła Mateusz